

Biblioteka Główna Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu

Artykuł:

Szostak Z.: Organizacja izb rolniczych

Źródło:

Polska Gospodarcza Rok 14 1933 zeszyt 31, strona 588

Artykuł udostępniony cyfrowo w ramach zadań projektu pt.

„Digitalizacja i udostępnianie online »Bibliografii gospodarki Wielkopolski 1919-39«

H. Maciejewskiej” (SONB/SP/550684/2022)

czych należy w szerokiej mierze wykorzystać komitety finansowo-rolne;

4) w układach konwersyjnych należy przewidywać jako maksymalne oprocentowanie 6% w stosunku rocznym;

5) w dziedzinie kredytów konwertowanych należy dążyć do zwolnienia żyrantów z tych zobowiązań, które znajdują u dłużnika wystarczające zabezpieczenie w innej formie;

6) terminy spłat kredytów skonwertowanych winny stwarzać najpierw możliwość karencji co najmniej dwuletniej, poczem progresywnych spłat;

7) należy dążyć do powszechnego zastosowania konwersji, a w razie gdyby nie udało się tego uzyskać, obmyśleć kateryczne środki, któreby pozwoliły dezyderat powszechności zaspokoić;

8) Komisja stwierdza, że konwersja kredytu krótkoterminowego da tylko wówczas rezultaty pełne, o ile akcja Rządu w kierunku przywrócenia opłacalności produkcji rolnej będzie w dalszym ciągu intensywnie prowadzona, a ustawa z dn. 24/III 1933 r. o ułatwieniach dla instytucji kredytowych będzie możliwie rychło urzeczywistniona.

ORGANIZACJA IZB ROLNICZYCH. — Nader szybko i intensywnie prowadzone prace nad organizacją, względnie reorganizacją, izb rolniczych powodują, iż w stanie tych prac zachodzą ustawiczne zmiany.

Rzeczpospolita Polska włącznie ze Śląskiem ma liczyć ogółem 13 izb rolniczych. Sieć izb rolniczych, bez Śląska, t. j. opartych na rozporządzeniu Prezydenta Rzplitej z dn. 22/III 1928 r. o izbach rolniczych, obejmuje zatem 12 izb, dających na obszarze 15 województw.

Z tej liczby 10 izb posiada lub posiadać będzie okręgi działalności równe obszarowi pojedynczych województw, na których terenie dane izby istnieją, względnie powstaną. 1 izba (wileńska) obejmuje swym okręgiem 2 województwa (wileńskie i nowogródzkie) i 1 izba (lwowska) obejmie 3 województwa (lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie). Z pośród wspomnianych 12 izb — przed rokiem 1933 istniały już 3: Pomorska, Warszawska i Wielkopolska. W dn. 29/X 1932 r. została rozwiązana rada Izby Warszawskiej, w dn. 7/I 1933 r. zaś izb: Pomorskiej i Wielkopolskiej. Jednocześnie zostali wyznaczeni w celu przeprowadzenia reorganizacji tych izb: komisarze: P. Inż. J. Rudnicki, Dyr. C. T. O. i K. R. — dla Warszawskiej, P. J. Sakowicz, Inspektor Min. Rolnictwa — dla Pomorskiej, oraz Dr. T. Swinarski, Nacz. Wydz. w Min. Rolnictwa i Ref. Roln. — dla Wielkopolskiej.

Dotychczas nowy zmieniony statut otrzymała Wielkopolska Izba Rolnicza. W dniach najbliższych ukaże się nowy statut Warszawskiej Izby Rolniczej, w opracowaniu zaś jest zmiana statutu Pomorskiej Izby Rolniczej. Powołanie do życia pozostałych 9 izb rolniczych przypada już całkowicie na rok bieżący i ma następujący przebieg: utworzenie 7 izb rolniczych, a to: w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Łucku i Wilnie — postanowione zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 30/I 1933 r., ogłoszonym w „Dz. Ust. R. P.” Nr. 7, poz. 44; utworzenie Izby Rolniczej w Brześciu n/B postanowione zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 26/III 1933 r., ogłoszonym w „Dz. Ust. R. P.” Nr. 26, poz. 214; wreszcie utworzenie Izby Rolniczej w Krakowie znajduje się w toku prac przygotowawczych, i w najbliższym czasie sprawa ta ma być przedmiotem wniosku Pana Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. na Radę Ministrów.

Co się tyczy 8 izb, przez Radę Ministrów już do życia powołanych, do przeprowadzenia prac nad organizacją tych izb zostali przez Pana Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. wyznaczeni następujący komisarze: dla Białegostoku — P. J. Ciemnołowski, Nacz. Wydz. Roln. w Urz. Woj. w Białymstoku; dla Kielc — P. St. Czekanowski, delegat Min. Roln. i Ref. Roln.; dla Lublina — P. Pos. Felicjan Lechnicki, Prezes C. T. O. i K. R. w Warszawie; dla Lwowa — P. Inż. Zdz. Krzyżewski, Inspektor Min. Rolnictwa; dla Łodzi — P. Inż. Z. Szostak, Nacz. Wydz. w Min. Rolnictwa i Ref. Roln.; dla Łucka — P. St. Czekanowski; dla Wilna — P. W. Szaniawski, Nacz. Wydz. Roln. i Wet. w Urz. Woj. Wileńskim; wreszcie dla Brześcia n/B — P. W. Roth, prezes O. T. O. i K. R. w Brześciu.

Statuty zostały już nadane 7 izmom (prócz Poleskiej), ogłoszono zaś dotąd w „Monitorze Polskim” 6 statutów, a to: w Nr. 38 — Kieleckiej, w Nr. 39 — Lubelskiej, w Nr. 41 — Wołyńskiej, w Nr. 42 — Wileńskiej, w Nr. 56 — Białostockiej, w Nr. 92 — Łódzkiej. W dniach najbliższych ukaże się statut Lwowskiej Izby Rolniczej, w toku opracowania zaś znajduje się statut Poleskiej Izby Rolniczej.

Wybory do rad izb zarządzono dotąd w województwach: kieleckim, lubelskim, wołyńskim, wileńskim i nowogródzkim. Biura nowych izb rolniczych powołano do życia w tych 6 izbach, które już otrzymały statuty.

Z. Szostak

STAN ZASIEWÓW OZIMYCH W POŁOWIE KWIE. TNIA 1933 R. — Stan zasiewów ozimych w dn. 15/IV, ustalony na podstawie sprawozdań korespondentów rolnych Gł. U. Stat., przedstawiał się przeciętnie dla całej Polski następująco (w stopniach kwalifikacyjnych):

	1 9 3 3	1932
	15/IV	15/III 15/IV
Pszenica	3'3	3'4 3'0
Zyto	3'4	3'6 3'1
Jęczmień	3'2	3'3 2'9
Rzepak	3'3	3'3 2'9
Koniczyna	3'1	3'2 3'0

W porównaniu do stanu z dn. 15/III stan ozimin nieco się pogorszył. Wpłynął na to w dużym stopniu brak ciepła i słońca, który został stwierdzony przez 84% odpowiedzi korespondentów. Braku wilgoci w roli w okresie sprawozdawczym jeszcze nie odczuwano, gdyż podczas topnienia śniegu, ziemia — zdaniem większości korespondentów — dostatecznie przesiąkała wilgocią. Jedynie w woj. krakowskim, łódzkim i kieleckim większość odpowiedzi wykazała niedostateczne przesiąknięcie ziemi wilgocią.

Uszkodzenia ozimin przez nocne i ranne przymrozki ustaliła większość korespondentów w następujących województwach: łódzkim, białostockim, pomorskim, kieleckim i warszawskim. Uszkodzenia te dotyczą przeważnie gleb nienawożonych. W pozostałych województwach przeważnie uszkodzeń nie stwierdzono.

W związku z nie sprzyjającymi warunkami atmosferycznymi, rozwój ozimin był w większości opóźniony.

Siew jarych w woj. tarnopolskim, stanisławowskim, białostockim, wileńskim, nowogródzkim, poleskim i wołyńskim odbywał się z opóźnieniem, natomiast w woj. warszawskim łódzkim, kieleckim, pomorskim, śląskim i krakowskim — był nieco wcześniejszy. W pozostałych województwach siew jarych rozpoczął się przeważnie w czasie normalnym.

NOWY MINISTER ROLNICTWA I REF. ROLN. — p. str. 583.

TEKSTY USTAW KONWERSYJNYCH — p. str. 597.